Починається ранок,
починається кінь у яблуках.
Вони котяться по траві,
і в траві мокрі губи блищать.
Роздимається грива, як рій,
не знаходячи квітів яблук.
Починається ранок.

Вітер зачепився
за водяне коло —
трояндовий кущ без берега.
За криницею даль відбиває воду.
Золотом канал розмальований
хилитають троянди коней.

Над темним медом поля
вродились гори золоті.
Вулкани світлом грузнуть
у зернах обважнілих
і видивляються в оселях
жінок в дівчатах білотілих.

З лісів вертає сонячна луна —
і ти білієш в затінку човна,
що в днищі зберігає квіти спеки.
Вже кучугури м'яти синім смерком
вдягає синій лев
і тягнуть темряву до річки
птахи між темних темряви дерев.
Чорніють ятері
з червоними рибинами по обрію.
У маковій пітьмі
червоні двері моркви.

Росте до смерку дід,
цвіте і мовкне.

Темніє дзеркало із срібним роєм
і срібним медом до очей його говорить.

Ніч така, ніби глек і вітер.
Зеленою піною вітер
вільно тріпоче у нім.

Буйні троянди коней
повернулись додому —
одчиняється загорожа
у криниці на дні.